

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce **Z. „G. p.“**, zastoupeného JUDr. Jiřím Štanclem, advokátem se sídlem Čs. Legií 172/1, 339 01 Klatovy proti žalovanému **Úřadu průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, 160 68 Praha 6, **za účasti osoby zúčastněné na řízení S. I, N.V.** zastoupené JUDr. Karlem Čermákem, Ph. D., advokátem se sídlem Národní 32, 110 00 Praha 1, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 3. 2006, č. j. 8 Ca 190/2005 - 64,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou kasační stížností ze dne 10. 2. 2006 se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení shora uvedeného pravomocného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým soud zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 3. 2005, č. j. 0-150005. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl rozklad stěžovatele a potvrdil rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 3. 7. 2003 o zamítnutí návrhu na výmaz kombinované ochranné známky č. 235512 ve znění „O. R. V.“ ve vlastnictví společnosti S. I. N.V. se sídlem N. A., (dále jen osoby zúčastněné na řízení“), z rejstříku ochranných známek.

Městský soud žalobu zamítl, neboť vycházel ze skutečnosti, že obecné zásady interpretace mezinárodních smluv upravené v čl. 31 Vídeňské smlouvy o smluvním právu se neuplatní v případech, kdy účastníci nejsou státními příslušníky mezinárodní smlouvy, o jejíž interpretaci se má jednat, v daném případě Dohody o obchodních aspektech práv k duševnímu vlastnictví (příloha Dohody o zřízení světové obchodní organizace WTO, dále jen „Dohoda TRIPS“), a že není aktivně legitimován k podání návrhu na výmaz ochranné

známky z rejstříku. Mimo výše uvedené soud konstatoval, že jako klamavou ochrannou známku lze označit známku, která spotřebitele klame co do zeměpisného původu výrobku, ale pouze za předpokladu, že se prokáže, že výrobek označený ochrannou známkou má jiný původ, než deklaruje. Stěžovatel však ve správním řízení původ výrobků, označených předmětnou ochrannou známkou, žádným způsobem nedoložil.

Stěžovatel v kasační stížnosti ze dne 3. 4. 2006 a doplněné dne 24. 4. 2006, uplatňuje zákonné důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a namítá tak nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky Městským soudem v Praze. Stěžovatel má za to, že má ve správním řízení postavení navrhovatele výmazu ve smyslu ustanovení § 25 odst. 1 a § 38 odst. 1 zákona č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách (dále jen „dříve platný zákon o ochranných známkách“). Domnívá se, že bez ohledu na to, jakým způsobem právně kvalifikoval své podání ve správním řízení, bylo povinností žalovaného ve smyslu ustanovení § 19 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád“), vycházet ze skutkových údajů samotného podání a tyto údaje vyhodnotit bez ohledu na to, jak je ve svém podání posoudil stěžovatel. Stěžovatel vytýká Městskému soudu, že tuto část jeho argumentace odsunul stranou. Dále namítá, že Dohoda TRIPS je v souladu s čl. 10 odst. 2 Ústavy České republiky součástí právního řádu České republiky, a protože jak Česká republika, tak Ruská federace jsou členy Pařížské úmluvy na ochranu průmyslového vlastnictví ze dne 20. března 1883, revidované v Bruselu dne 14. prosince 1900, ve Washingtonu dne 2. června 1911, v Haagu dne 6. listopadu 1925, v Londýně dne 2. června 1934, v Lisabonu dne 31. října 1958 a ve Stockholmu dne 14. července 1967 (dále jen „Pařížská unijní úmluva“), musí mít stěžovatel v rámci aplikace Dohody TRIPS stejné postavení jako tuzemský účastník.

K neprokázání původu výrobku stěžovatel uvedl, že dokázat tento původ bylo nad jeho možnosti, zatímco žalovanému nic nebránilo, aby povinnost prokázat původ výrobků uložil osobě zúčastněné na řízení. Na místo toho se však žalovaný spokojil co do obsahu s neurčitým čestným prohlášením zúčastněné osoby, a tato neurčitost byla následně interpretována k tíži žalobce.

Ze všech výše uvedených důvodů stěžovatel navrhuje napadený rozsudek městského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel ve správním řízení požadoval zrušení výmazu výše specifikované ochranné známky ve smyslu čl. 23 odst. 2 Dohody TRIPS a čl. 6 quinquies Pařížské unijní úmluvy, a to z důvodu, že tato známka klame veřejnost, když deklaruje původ, který údajně nemá. V návrhu pak výslovně uvedl, že se neopírá o žádné ustanovení zákona o ochranných známkách. Dle názoru žalovaného stěžovatel není dotčenou stranou, jíž čl. 23 odst. 2 Dohody TRIPS umožňuje podat žádost o zrušení ochranné známky, neboť tento článek je nutno vyložit v kontextu čl. 1, který zavazuje pouze členy Dohody, tj. členské státy, aby dotčeným stranám zajistily právní prostředky k zabránění užívání zeměpisného označení identifikujícího vína nebo lihoviny, které nepocházejí z místa uvedeného v příslušném zeměpisném označení. Dotčenou stranou pak nemůže být kdokoliv, ale pouze ten, kdo je dotčen na svých zájmech, což však stěžovatel žádným způsobem neprokázal. Žalovaný konstatoval, že čl. 23 odst. 2 Dohody TRIPS je přímo aplikovatelný, neboť neukládá povinnost členskému státu zabezpečit v právním řádu určité prostředí, ale stanoví mu povinnost něco konat přímo. K aplikaci čl. 23 odst. 2 Dohody TRIPS je pak možné přistoupit buď z moci úřední nebo na základě návrhu dotčené strany.

Žalovaný však byl stejně jako u tuzemského subjektu povinen zkoumat aktivní legitimaci navrhovatele k podání návrhu ve smyslu příslušných ustanovení Dohody TRIPS.

Ve věci čestného prohlášení žalovaný konstatoval, že k němu jako k důkazu nepřihlížel, a naopak v napadeném rozhodnutí výslovně konstatoval, že oba účastníci měli v řízení rovné postavení a svá oprávnění navrhnout důkazy, jimiž by bylo možné ověřit tvrzení jimi uváděná, nevyužili. Za tohoto stavu nese stěžovatel jako navrhovatel výmazu ochranné známky procesní odpovědnost za to, že úřad neměl možnost učinit zjištění, která by svědčila o oprávněnosti jeho návrhu.

S ohledem na výše uvedené navrhuje žalovaný kasační stížnost zamítnout.

Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti zdůraznila, že stěžovatel zaměňuje právní institut účastenství ve správním řízení s aktivní legitimací pro podání návrhu, když se mylně domnívá, že jak žalovaný, tak soud odůvodnili závěr o nedostatku aktivní legitimace stěžovatele tím, že návrh na výmaz předmětné známky nebyl podán podle zákona o ochranných známkách. Stěžovatel však měl ve správním řízení postavení účastníka řízení a byla mu přiznána veškerá procesní práva. Ve svém návrhu výslovně uvedl, že důvod, pro který se domáhá výmazu ochranné známky, není uveden v taxativním výčtu ustanovení § 25 zákona o ochranných známkách a proto se tohoto výmazu dovolává dle čl. 23 odst. 2 Dohody TRIPS, jakož i podle čl. 6 quinquies písm. B odst. 3 Pařížské unijní úmluvy. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že předmětná ochranná známka nebyla do rejstříku ochranných známek zapsána v rozporu s ustanoveními zákona o ochranných známkách, a proto ji na základě ustanovení § 32 zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách (dále jen „zákon o ochranných známkách“), nelze prohlásit za neplatnou. Stěžovatel není aktivně legitimován k podání návrhu, neboť není subjektem hmotných práv, která jsou citovanými ustanoveními chráněna.

Ze všech výše uvedených důvodů navrhuje osoba zúčastněná na řízení kasační stížnost zamítnout.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížnosti napadené rozhodnutí městského soudu, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem.

Stěžovatelem výslovně uplatněné důvody namítají nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. V této souvislosti Nejvyšší správní soud uvádí, že tvrzené důvody kasační stížnosti soud posuzuje podle jejich obsahu, a nikoliv podle formálního označení. Pokud jsou ze znění kasační stížnosti její důvody seznatelné a odpovídají zákonným kasačním důvodům, není rozhodující, že stěžovatel sám podřadil kasační důvody k jednotlivým zákonným ustanovením nepřesně. Stěžovatel uplatnil důvod spočívající v nesprávném posouzení právní otázky, nicméně z obsahu kasační stížnosti, v níž stěžovatel vytýká městskému soudu, že jeho argumentaci týkající se porušení § 19 správního řádu odsunul stranou, vyplývá, že obsahově spadají stěžovatelem uplatněné důvody také pod písmeno d)

ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., tj. stěžovatel se dovolává nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro vadu řízení před soudem, spočívající v nevypořádání se s jeho argumentací.

Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je ostatně vadou tak závažnou, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by to stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 3 s. ř. s.). Nelze se totiž zabývat hmotněprávní argumentací, pokud přezkoumávané rozhodnutí soudu neobstojí ani po formální stránce – tedy pokud soud nevyčerpal celý předmět řízení, jak byl vymezen v žalobě, a ve svém rozhodnutí se nevypořádal se všemi žalobními námitkami.

Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 As 27/2004 - 74, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 7 As 60/2003 - 75, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2004, č. j. 7 Afs 3/2003 - 93) platí, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského případně městského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě, a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci z hlediska účastníka klíčovou, na níž je postaven základ jeho žaloby. Nestačí, pokud soud při vypořádávání se s touto argumentací účastníka pouze konstatuje, že tato je nesprávná, avšak neuvede, v čem (tj. v jakých konkrétních aspektech resp. důvodech právních či případně skutkových) její nesprávnost spočívá.

Jak vyplývá ze soudního spisu, stěžovatel v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu pod bodem I. této žaloby napadl rozhodnutí žalovaného pro nesprávné posouzení svého účastenství v řízení o výmaz ochranné známky. Namítal, že jeho podání mělo být dle § 19 správního řádu posouzeno podle obsahu a skutkových tvrzení v podání obsažených bez ohledu na to, jak své podání právně sám kvalifikoval. Z jeho podání zřetelně plyne, že se domáhal výmazu ochranné známky a že tak činil z důvodu, že známka může klamat veřejnost, protože jí označované výrobky nemají původ známkou deklarovaný. Domníval se, že má postavení navrhovatele i dle ustanovení § 38 odst. 1 dříve platného zákona o ochranných známkách, byť se na tento zákon výslovně neodvolává a dovozuje z toho nezákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného, neboť bude-li mu přiznáno postavení navrhovatele výmazu podle citovaného ustanovení, není nutné se nadále zabývat otázkou, zda je dotčenou stranou ve smyslu čl. 23 Dohody TRIPS.

V kasační stížnosti pak namítá, že soud pouze převzal argumentaci žalovaného, když konstatoval, že stěžovatel ve správním řízení výslovně uvedl, že se jeho návrh na výmaz neopírá o žádné ustanovení zákona o ochranných známkách, a proto se soud mohl zabývat pouze námitkami uplatněnými stěžovatelem v rámci mezinárodních smluv.

Po přezkoumání napadeného rozhodnutí Nejvyšší správní soud neshledal důvody pro vyslovení nepřezkoumatelnosti předmětného rozhodnutí.

Podle ustanovení § 2 odst. 1 písm. g) dříve platného zákona o ochranných známkách je ze zápisu do rejstříku vyloučeno označení, které může klamat veřejnost zejména o povaze, jakosti nebo zeměpisném původu výrobků nebo služeb.

Podle ustanovení § 52 odst. 1 zákona o ochranných známkách zůstávají ochranné známky zapsané podle dřívějších právních předpisů v platnosti. Je-li podán návrh

na prohlášení ochranné známky za neplatnou z důvodu jejího zápisu v rozporu se zákonem, posuzuje se zápisná způsobilost ochranné známky podle zákona platného v době zápisu ochranné známky do rejstříku. Ochranná známka však nebude prohlášena za neplatnou, je-li její zápis v souladu s tímto zákonem.

Podle ustanovení § 52 odst. 4 zákona o ochranných známkách, byl-li přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona podán návrh na výmaz podle § 25 dosavadního zákona, bude projednán jako návrh na zrušení ochranné známky nebo prohlášení ochranné známky za neplatnou při splnění podmínek, a s účinky stanovenými v tomto zákoně.

Městský soud v rozhodnutí uvedl, že stěžovatel jako žadatel o výmaz dle ustanovení § 25 dříve platného zákona o ochranných známkách netvrdil, že je vlastníkem ochranných známek (a ani že je osobou zapsanou v rejstříku ochranných známek), také věrohodně nedoložil, že na něj právo ke známce přešlo, popř. že došlo k přejmenování obchodní společnosti v rejstříku zapsané. Jestliže stěžovatel své důkazní břemeno neunesl, pak žalovaný neporušil zákon, když stěžovatele nepovažoval za účastníka správního řízení o výmaz ochranné známky. V souladu s ustanovením § 38 dříve platného zákona o ochranných známkách je účastníkem řízení o ochranných známkách přihlašovatel, popřípadě majitel ochranné známky, o níž má být řízení vedeno, osoba, která podala proti zápisu ochranné známky do rejstříku námitky podle § 9, osoba oprávněná podle § 20 nebo navrhovatel výmazu ochranné známky z rejstříku. Soud také jako nelogickou odmítl úvahu stěžovatele dovozující závěr, že výrobek není ruskou vodkou, jestliže na ruském trhu může být v souladu s tamním právem jako ruská vodka označen pouze výrobek, k jehož takovému označení dal souhlas konkrétní podnik, když osoba zúčastněná na řízení takovým souhlasem nedisponuje. Z této úvahy lze dovodit pouze to, že na ruském trhu musí vlastník ochranné známky disponovat k užívání předmětného označení povolením příslušného podniku, nelze z ní však dovodit, že výrobky, které jsou na tuzemském trhu označeny národní ochrannou známkou, nejsou vodkou ruského původu. S ohledem na výše uvedené nelze přisvědčit námitce stěžovatele, že se soud zabýval pouze žalobními námitkami týkajícími se aplikace mezinárodních smluv.

V této souvislosti Nejvyšší správní soud nad tento rámec uvádí, že bez ohledu na právní kvalifikaci, provedenou samotným stěžovatelem v návrhu na výmaz předmětné známky, je ze spisového materiálu zřejmé, že stěžovatel měl veškerá procesní práva účastníka správního řízení. Stěžovatel byl žalovaným vyzván k prokázání jím uplatněných tvrzení, což ostatně ani sám nepopírá, oprávněnost svého návrhu však žádným způsobem neprokázal.

Nejvyšší správní soud nemohl přisvědčit ani námitce spočívající v nesprávné interpretaci mezinárodních smluv. Pro posouzení předmětu sporu ve správním řízení bylo stěžejní, zda je napadená ochranná známka obsahující zeměpisný údaj zapsána pro lihovinu, která tento původ nemá. Stěžovatel tvrdil, že zboží, které je označováno napadenou ochrannou známkou, nemá původ v Rusku. Dovolával se proto práv vyplývajících z čl. 23 odst. 2 Dohody TRIPS, zakotvujícím dodatečnou ochranu pro zeměpisná označení pro vína a lihoviny. Nejvyšší správní soud se zcela ztotožňuje se závěrem městského soudu, že se stěžovatel jakožto subjekt se sídlem na území Ruské federace nemůže dovolávat Dohody TRIPS, neboť v rozhodné době Ruská federace nefigurovala na seznamu členů WTO, ale pouze na seznamu pozorovatelů, a nebyla tedy smluvní stranou této dohody.

V Dohodě TRIPS jsou promítnuty základní principy činnosti Světové obchodní organizace (WTO), a to národní zacházení, doložka nejvyšších výhod a nediskriminace,

a to pro subjekty pocházející z členských zemí WTO. V porovnání s mezinárodními smlouvami, které spravuje Světová organizace duševního vlastnictví (dále jen „WIPO“), má Dohoda TRIPS z hlediska počtu členů širší pokrytí zejména o rozvojové země, které nejsou členy těchto mezinárodních smluv. Na druhé straně nezahrnuje některé významné země, které nejsou členy Dohody o zřízení světové obchodní organizace WTO, jako je např. Ruská federace. Městský soud proto nepochybil, když uzavřel, že se stěžovatel jakožto účastník třetí země nemůže domáhat ochrany, kterou Dohoda TRIPS zaručuje pouze svým členům. S ohledem na skutečnost, že stěžovatel je společností sídlící na území Ruské federace, který nemá na území České republiky sídlo, nemůže se dovolat ani ochrany ve smyslu čl. 3 Dohody TRIPS. V souladu s čl. 3 Dohody TRIPS poskytnou členové zacházení podle této Dohody občanům ostatních členů členských států, s výjimkami již poskytnutými Pařížskou úmluvou (1967), Bernskou úmluvou (1971), Římskou úmluvou a Smlouvou o duševním vlastnictví v oboru integrovaných obvodů, jako kdyby všichni Členové WTO byli členy těchto úmluv. Výrazem "občané" se rozumí v případě samostatného celního území člena WTO osoby fyzické a právnické, které mají bydliště, nebo které mají skutečné a účinné průmyslové nebo obchodní sídlo na tomto celním území. Výše uvedenou podmínku však stěžovatel nenaplnuje.

Nejvyšší správní soud se zcela ztotožnil také s názorem městského soudu v závěru, že článek 6 quinquies Pařížské unijní úmluvy o známkách „telle-quelle“ na posuzovanou věc nedopadá, neboť napadená ochranná známka byla zapsána jako známka národní a nedovolávala se žádného práva přednosti. Jakkoliv čl. 2 této úmluvy zabezpečuje příslušníku každé unijní země ochranu průmyslového vlastnictví v přiznání týchž výhod, které příslušné zákony poskytují nebo poskytnou příslušníkům vlastního státu, nelze se na základě takto stanovené ochrany dovolávat ochrany vyplývající ze zcela jiné mezinárodní smlouvy, v posuzovaném případě z Dohody TRIPS, která ochranu poskytuje pouze smluvním stranám, které tuto dohodu podepsaly.

Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s poslední námitkou stěžovatele namítající nesprávné vyhodnocení důkazů, tj. čestného prohlášení osoby zúčastněné na řízení. Z rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že čestné prohlášení nehodnotil jako důkaz, a nepřičetl je k tíži stěžovatele. K namítané pasivitě žalovaného při obstarávání důkazních prostředků Nejvyšší správní soud uvádí, že při zjišťování skutečného stavu věci je třeba vycházet z toho, že v řízení o ochranných známkách je užití správního řádu vymezeno ustanovením § 38 odst. 8 zákona o ochranných známkách, (§ 45 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb.), kde je stanoveno, že správní řád platí, jen nestanoví-li tento zákon jinak, a s dalšími výslovnými výjimkami. Podle § 38 odst. 6 zákona úřad rozhoduje v souladu s obsahem spisu, zejména pak na základě důkazů, které na podporu svých tvrzení předkládají účastníci řízení. Zjišťování skutečného stavu věci je tak modifikováno ve prospěch aktivity účastníků řízení. Logicky by to měl být navrhovatel, kdo prokazuje naplnění podmínek výmazu. V daném případě to znamená, že na základě skutečností uvedených v návrhu měl žalovaný vážít tvrzení a doklady předložené stěžovatelem, a to z hlediska naplnění či vyloučení podmínek pro výmaz ochranné známky. Úřad provádí důkazy předložené či navržené účastníky řízení a je oprávněn důkazní stav na základě vlastní iniciativy a v mezích jeho možností doplňovat (není povinen je vyhledávat), ať ve prospěch návrhu, či k jeho vyvrácení. K výše uvedenému názoru již ostatně Nejvyšší správní soud dospěl také v rozhodnutí č. j. 7 A 73/2000 - 1000 ze dne 3. 11. 2005. V posuzovaném případě stěžovatel, ačkoliv měl možnost svá tvrzení náležitě prokázat, této procesní možnosti nevyužil, a své důkazní břemeno neunesl.

Ze všech shora uvedených důvodů byla kasační stížnost shledána nedůvodnou, Nejvyšší správní soud ji proto podle § 110 odst. 1 věty poslední zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žalobce žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Osoba zúčastněná nemá v daném případě podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s jejímž plněním by jí vznikly náklady a není dán ani důvod zvláštního zřetele hodný pro přiznání jiných nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 9. listopadu 2006

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu